

РЕШЕНИЕ

№ 5897

гр. София, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА

при участието на секретаря НАДЕЖДА В. ПОПОВА
като разглежда докладваното от ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА Административно наказателно дело № 20231110206726 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д - 63д ЗАНН.

Образувано е по жалба от Д. С. С., ЕГН *****, срещу наказателно постановление №23-4332-007149 от 21.04.2023 г., издадено от Началник група при ОПП - СДВР, с което на жалбоподателя, на основание чл.177, ал.1, т.3, б."А" от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева за нарушение на забраната по чл.102, ал.1, т.1 от ЗДвП.

В депозираната жалба се оспорва бланкетно законосъобразността на издадения санкционен акт. Формулирана е молба за цялостната му отмяна.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител, който да вземе отношение по фактите и приложимия закон.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Жалбоподателят Д. С. С., ЕГН *****, притежавал лек автомобил „Х“, модел „Х“, с рег. №XXXX.

На 22.03.2023 г., вечерта, синът на въззивника – Д. Д. С., който бил правоспособен водач и притежавал свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС), взел ключовете за автомобила. Той уведомял своя баща и получил неговото съгласие да

управлява превозното му средство в посока центъра на гр. София. Към него се присъединили брат му – свид. К. Д. С. и приятелите му – Н. СА и ДНБ.

Превозното средство първоначално било управлявано от свид. Д. С.. В неустановен момент той отстъпил мястото си на своя брат, който не бил правоспособен водач. Д. С. седнал на предната дясна седалка в автомобила. В купето отзад се превозвали свидетелите А и Б.

Свид. К. С. навлязъл с автомобила по бул.“Мария Луиза“, гр. София. Докато се придвижвало в участъка на пътното платно, след ул.“Поп Богомил“, с посока бул.“Сливница“, превозното средство било забелязано от полицейските служители при ОСПС – СДВР – свид. В. Ц. В. и колегите му ГГ, ПК и РК, които се намирали на пост на посоченото място. Органите на реда спрели автомобила и пристъпили към проверка. В нейния ход у тях се породили съмнения, че водачът С. се намира под въздействие на алкохол или упойващи вещества. Поради това органите на реда потърсили съдействие от свои колеги при ОПП – СДВР.

По повод подадения сигнал на място пристигнал екип при ОПП - СДВР в състав свидетелите Н. Н. З. и Б. Т. Г.. От проведения с колегите си разговор и след запознаване с документите на водача, те констатирали, че К. С. управлява автомобил на своя баща – жалбоподателя С., без да притежава правоспособност. По този повод те се свързали по телефона със Д. С. и го поканили да се яви на мястото на извършваната проверка.

Когато жалбоподателят пристигнал на бул.“Мария Луиза“, гр. София, където бил спрял автомобилът му, той бил запознат от полицейските служители със случая. В проведения с него разговор той обяснил, че е предоставил автомобила си на свид. Д. С., а не на К. С.. Този факт бил потвърден и от свид. Д. С.. Въпреки това полицейският служител Г. преценил, че Д. С. е извършил административно нарушение, доколкото като собственик е предоставил превозното си средство на неправопособен водач. Поради това съставил на жалбоподателя Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) бл.№ 712142 от 22.03.2023 г., в който били отразени обстоятелствата по нарушението, неговите фактически елементи и правната им квалификация - нарушение на чл.102, ал.1, т.1 от ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието на Н. З. като свидетел и бил връчен на жалбоподателя. Последният го подписал, като вписал, че има възражения. Допълнителни такива в писмена форма постъпили в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН. С тях повторно се оспорвали фактическите констатации в АУАН относно нарушението, с твърдението, че превозното средство е било предоставено на друг, правоспособен водач, а не на този, който е задържан от органите на МВР.

Въз основа на съставения АУАН, на 21.04.2023 г. Началник група при ОПП-СДВР издал и атакуваното НП №23-4332-007149, в което били описани обстоятелствата по нарушението. На жалбоподателя било наложено наказание на основание чл.177, ал.1, т.3, б.“А“ от ЗДвП - „Глоба“ в размер на 100,00 (сто) лева за нарушение на чл.102, ал.1, т.1 от ЗДвП. Санкционният акт бил връчен на 04.05.2023 г. на жалбоподателя. Жалбата срещу него била подадена на същата дата чрез наказващия орган.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателствени материали: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на свидетелите З., В., частично Д. С., К. С., Д. Б. и Н. А. и от приобщените към доказателствения материал по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства: справка-картон на водача Д. С., копие на СУМПС №285774087, издадено на Д. Д. С., Заповед №8121к-13470/23.10.2019 г. На министъра на вътрешните работи, акт за встъпване в длъжност, заповед №8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, писмен отговор от ОПП – СДВР, вх. №165083/12.06.2023 г., с приложения – извлечение от АИС – КАТ, копие на ЗППАМ, справка за водач К. Д. С..

При проведения непосредствен разпит на свидетеля В., същият възстанови бегли

спомени за извършената проверка. Той бе категоричен, че превозното средство, собственост на жалбоподателя, е спряно, след като е забелязано в движение. Потвърди, че негов водач е бил лице, за което било установено, че е неправомерно и управлява след употреба на наркотични вещества. Допълни и че в нито един момент превозащите се в автомобила не са си разменяли местата – нито в движение, нито непосредствено след неговото преустановяване. Така изложените от него обстоятелства кореспондират на съдържанието на изготвената от колегата му ГГ докладна записка.

В синхрон с тези гласни доказателствени източници са и показанията на свид. З., пристигнал в качеството си на орган на ОПП - СДВР на мястото на извършваната проверка по сигнал за търсено от други екипи на СДВР съдействие. Той сподели, че задено с колегата си свид. Г. е възприел обстоятелствата, при които е бил спрял автомобилът на жалбоподателя, именно от разказа на заварените на място други полицейски служители. Съдът счита, че показанията на двамата свидетели в обсъдените пасажии отразяват обективната действителност, доколкото не се събраха доказателства, които да опровергават достоверността им. Фактът, че свидетелите са служители на МВР, не съставлява основание тези гласни изявления да се разглеждат като заинтересовани. Изводът се налага още повече когато въпреки изминалото време, спомените им са пресъздадени идентични по своето съдържание и в относително съхранен вид, който кореспондира и на изготвеното към датата на извършената проверка съдържание на докладната записка, налична към материалите по преписката. На тях не могат да се противопоставят твърденията, заявени пред съда от свидетелите С.и, Б и А, в които се откриват частични противоречия относно разположението им във вътрешността на превозното средство, относно маршрута, по който са минали, за да достигнат до мястото, на което са спрени за проверка, респ. дали автомобилът им по време на твърдения от тях престой е бил с включен двигател. Споменатите подробности не би следвало да са убегнали от вниманието на участници в събитията и очевидци, за каквито те се представят. Поради това и в тези пасажии показанията им следва да бъдат игнорирани.

В разказите на свидетелите З. и В. се откриват и сведения за реда, по който са установили собствеността на процесния автомобил и явяването на жалбоподателя на мястото на извършваната проверка. За тези обстоятелства показанията им са подкрепени от приложените към делото документи. Идентични данни, впрочем, се откриват и в показанията на свидетелите Д. С., К. С., А и Б. Доколкото тези факти не се отричат и от жалбоподателя, те следва да бъдат възприети като част от обективната действителност.

Не така категорични и достатъчни са доказателствените източници относно факта на конкретно вмененото на Д. С. нарушение, в частност наличието на вина в неговото поведение, което субективно отношение е изискуемо с оглед съставомерност на предявеното му деяние. Разказите на свидетелите З. и В. са твърде лаконични относно информацията, от която са се водели, за да установят на кого именно жалбоподателят е предоставил своя автомобил. В тази насока те се съсредоточават единствено върху констатациите си за собствеността му върху превозното средство и извършеното от свид. К. С. управление. Не могат обаче да споделят спомен за конкретно водените с Д. С. и задържаните на място лица, превозващи се в автомобила, по повод обсъжданите, при които водачът е получил владението върху превозното средство, което именно е от съществено значение за съставомерността на деянието в случая. Полицейските органи не пазят съхранен спомен и за причините, поради които Д. С. е заявил, че възразява срещу правилността на техните фактически констатации, което обстоятелство изрично е вписано в АУАН, а е допълнено и от постъпилите на по-късен етап писмени възражения. Същевременно, при прочит на показанията на свидетелите Д. С., К. С., А и Б, които в съответните пасажии съдът приема като непредубедени, еднозначно се установява, че автомобилът е бил връчен на и първоначално е бил управляван от свид. Д. С., като правоспособен водач. Те не споделят да жалбоподателят да е бил уведомен, че свид. К. С. ще пристъпи по-късно към управление на превозното средство. Четиримата свидетели, в

унисон с обясненията на жалбоподателя, подчертават, че нееднократно посочените подробности са били съобщени на полицейските органи, но те са ги игнорирали. Така заявеното остана необорено от наказващия орган, който именно е носител на доказателствената тежест в процеса.

За изясняване на тези обстоятелства, въпреки, че допринасят и показанията на свид. Г., който именно в качеството на актосъставител е имал ангажимент да изясни фактите, върху които ще позове първоначалната обвинителна теза. В своите изявления пред съда този свидетел заяви, че не пази съхранен спомен за случая, а това обстоятелство обуслови предявяването на АУАН бл.№ 712142/22.03.2023 г., съгласно разпоредбата на чл. 284 НПК. Предупреден за наказателната отговорност по чл. 290, ал. 1 НК полицейският служител изрично потвърди положения от него подпис в съответната графа за актосъставител в документа. Дистанцира се обаче от конкретика, като не успя да възпроизведе подробности за признаците на нарушението. Макар така демонстрираната неспособност да се възстановят детайли да е обяснима с изминалия период от време, рутинността на извършваната дейност и множеството идентични казуси в рамките на работния график, декларацията на разпитваното лице, че поддържа изложеното в АУАН, за този съд остава формална, доколкото тя не намира достатъчна подкрепа от други обективни доказателствени източници. Следва да се отбележи, че АУАН не се ползва с презумптивна доказателствена сила /подобно разбиране противоречи на нормативен акт от по-висша степен – чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 14, ал. 2 НПК, поради което същата се явява неприложима, имайки предвид и дадените задължителни указания от върховния съд в тази насока/, поради което и отразените в него констатации подлежат на доказване с всички допустими способи за събиране и проверка на доказателствен материал, установени в НПК. Невъзможността да бъде проверена правилността на същите указва единствено необезпеченост на тезата на наказващия орган за извършеното нарушение.

Изводи в противната насока не биха могли да се формират и въз основа на приобщените по служебна инициатива на съда справки, доколкото те разкриват единствено факта на собственост върху превозното средство и неспособността на установения в рамките на протеклата проверка негов водач – К. С.. Няма отношение обаче към изясняване на въпроса на кого именно Д. С. е предоставил автомобила си, респ. могъл ли е въобще да предположи, че ще го управлява неспособен водач. В този смисъл и предвид отсъствието на ангажирани от наказващия орган допълнителни доказателства, за съда остават необорени твърденията на жалбоподателя, че на 22.03.2023 г., той е изразил съгласие притежаваното от него превозно средство да бъде управлявано от сина му Д. С. – правоспособен водач, като не е могъл да знае или предположи, че другият му син – К. С., в по-късен етап ще поеме управлението му. С тези аргументи съдът намира и приобщените писмени доказателства за неинформативни досежно конкретното проявление на нарушението като виновно поведение на лице, реализирано в обективната действителност.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и съдебният контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. с чл.14, ал.2 от НПК съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранично и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложили в

АУАН или наказателното постановление.

Съдът след извършена проверка на съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП прие, че не са налице процесуални нарушения относно компетентността на длъжностните лица, които са ги издали. Административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в 6 – месечния давностен срок. Ето защо са спазени всички срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Спазени са императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Разкрива се пълнота на изложението и се обосновава извод за налично отразяване на всички обективни признаци от състава на вмененото нарушение, които обезпечават в пълнота правото на нарушителя да разбере фактическите параметри на предявената му отговорност. Лаконичното въвеждане на относимите обстоятелства не нарушава логическото единство на възпроизведените в АУАН и НП факти и не пречат възприемането на всеки един от изискуемите признаци на състава от материална страна. Отразени са дата, място и конкретни действия на жалбоподателя, които се отнасят към деянието, с което е накарнал нормата на чл.20, ал.1 от ЗДвП. В духа на горните аргументи, настоящата съдебна инстанция приема, че краткото, но ясно отразяване на относимата фактология напълно удовлетворява изискванията за достатъчно съдържание на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

По делото съдът намира обаче, че се разкрива недоказаност на фактическите твърдения на административнонаказващия орган, която не може да бъде преодоляна. Безспорно е доказано, че свид. К. С. е управлявал лекия автомобил, собственост на жалбоподателя. Установено е убедително, че към 22.03.2023 г. той е бил неспособен водач, тъй като не му е било издавано свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, след надлежно положен изпит. Доказателствено необезпечено обаче остана твърдението, че именно на него въззивникът е предоставил своя автомобил. Съдържането на свидетелските показания, събрани в хода на съдебното следствие, анализирано заедно с възраженията на нарушителя и наличните по делото документи, не служи за изясняване на всички обстоятелства от предмета на доказване. Напълно неинформативни са изявленията на полицейските служители относно реда, по който те са изследвали обстоятелството на кого именно собственикът е предоставил превозното си средство, респ. източниците, върху които са позовавали към момента на контролната дейност тези свои изводи. По делото не са събрани и допълнителни доказателства, които да опровергават твърденията на жалбоподателя, подкрепени в цялост от разказите на част от свидетелите, че в съзнанието му са били оформени единствено представи, че свид. Д. С. ще управлява превозното средство. Неоторена се явява защитната теза за отсъствието на обективна възможност, а и задължение С. да предположи, че свид. К. С. ще бъде водач. Заключение се налага, доколкото при предоставяне на превозното средство на правоспособен водач именно върху последния се прехвърля отговорността за съобразяване на законовите изисквания при неговото управление. Тази идея, впрочем, е възплътена и в текста на чл.102, ал.1 от ЗДвП, чието правило визира като адресати освен собственика и водача на превозното средство.

Макар по аргумент от чл.7, ал.2 от ЗАНН, да се санкционират и нарушенията, извършени при форма на вина непредпазливост, когато аргументира тази форма на вина, административнонаказващият орган следва убедително да обоснове не само фактите от обективната страна на конкретното нарушение, но и да обезпечи тезата си, че съответният нарушител е бил длъжен и е могъл да формира знание за тях, макар да е пропуснал да стори това, или да е предвиждал противоправните последици, но да е мислил да ги предотврати. По делото липсват сведения Д. С. да е знаел, да е бил уведомен или да е можел да предположи, че свид. Д. С. ще отстъпи управлението на автомобила на своя брат. Пренебрегвайки възраженията на Д. С. в тази насока, органите изначално са предположили невъзможност да бъдат събрани достатъчно доказателства за извършено нарушение от вида, посочен в издадения санкционен акт. Същевременно, неоправдано са игнорирали и възможността да се ангажира административнонаказателната отговорност на свид. Д. С., който е бил водачът, на когото процесното превозно средство е било поверено и върху когото е тежало задължението да съблюдава законовите изисквания при неговото управление. От тази гледна точка не е постигната пълна доказаност на деянието и вината на дееца, необходими за реализирането на неговата отговорност. Проведеният анализ на данните, събрани преди издаването на наказателното постановление е некоректен, доколкото е позован на доказателствена дейност, белязана от пропуски и предположила ангажиране на отговорност чрез презюмиране на факти, за които не е постигнато категорично познание.

Съобразно така изложените фактически и правни доводи, съдът приема, че административнонаказателното производство по налагане на административно наказание, макар да не е опорочено от процесуални нарушения, не е проведено всестранично и пълно, поради което и административното нарушение на чл.102, ал.1, т.1 от ЗДвП остава недоказано от субективна страна. Тези констатации мотивират извода, че издаденият санкционен акт е незаконосъобразен и необоснован, поради което следва да бъде отменен.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 2, т.1 ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 2-ри състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №23-4332-007149 от 21.04.2023 г., издадено от Началник група при ОПП - СДВР, с което на Д. С. С., ЕГН *****, на основание чл.177, ал.1, т.3, б."А" от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева за нарушение на забраната по чл.102, ал.1, т.1 от ЗМВР, **като незаконосъобразно и неправилно.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____